

МИЛАН БЕЛОВИЌ

КСЕНИЈА СИМИЌ

ШОЉА

Ни лепше сахране, ни ружније смрти.

Господина К.К. испратило је на онај свет мноштво људи и чак три попа. Пролили су се потоци суза и, за покој душе, испиле реке ракије и вина. Дабоме, није фалило ни меса. За живота господин К.К. имао је једну велику љубав: пиво. Црно пиво. Исти случај био је и са његовом супругом, што би могло да наведе на закључак да су се добро слагали, али не мора да значи. Разумели се сигурно нису. Јер, да јесу, зар би се догодило то што се догодило?

Све је личило на ритуал: господин К.К. први се будио ноћу и одлазио је у купатило да испразни бешику надуту од пива, а тек што би пао у сан, устајала би госпођа К. и чинила исто.

Обавеза господина К.К. била је да после мокрења спусти даску на ЊЦ шољи, како би госпођа К. у буновном стању могла да седне и обави посао. Светло није палио. /Ко још пали светло кад иде ноћу у WC?/

Једне ноћи господин К.К. је заборавио да спусти даску. Први и последњи пут у животу.

Госпођа К. је отишла у купатило и спустила задњицу на шољу. Свом тежином. Кад се после неколико понижавајућих минута искобелала из шоље, отишла је у собу, опкорачила господина К.К. и села му свом снагом на лице! Господин К.К. није се ни померио.

Какву је само задњицу имала госпођа К.

ВРЕЛЕ СИБИРСКЕ НОЌИ

Никита је седео гологуз на великој коцки леда и сркутао из казана топли боршч који је спремила Настасја Иљина. Примидоа је устима дрвену кутлачу, празнио је, па опет њоме захватао из казана. И стало тако...

Нико у селу није знао зашто је Никита /и коме, због чега?/ обећао да ће голом стражњицом испитати ледену коцку и да ће, док седи на њој јести само боршч који спрема Настасја Иљина. Ипак, нико се није кладио на лед. Сви су се кладили на Никиту. Лед јесте хладан, поготово у Сибиру, али Никита је Никита...Човек од речи, топлог срца и топле гузице...

Пролазили су дани и ноћи. Никита је упорно седео на леу и јео боршч... Коцка се дању топила, додуше, лагано, али ноћу ама баш - ни капи. Јер, сибирске ноћи су много хладније од сибирских дана. Никити није помогао ни топли Настасјин боршч.

По селу је већ почело да се прича да Никита никада неће отопити лед, да је хладногузац и да није више човек од речи него обичан лажов. Не зна се да ли Настасја није више могла то да слуша, или јој је дојадило да кува боршч, тек, одлучила је да помогне Никити. Чим би пала ноћ, долазила му је гола као од мајке рођена и седала у крило, не устајући све до јутра... Биле су то вреле сибирске ноћи Настасје и Никите...

Лед је, наравно, почео и ноћу да се топи, али... Настасји се учинило да то, ипак, иде брже него што би требало и да ће брзо доћи крај слатком ноћном седењу у Никитином крилу. Зато је одлучила да код Никите остаје само до пола ноћи...

Никита још увек седи на великој коцки леда и једе топли боршч. Настасја и даље кува боршч и седи сваке ноћи /до пола ноћи/ у Никитином крилу. Сељаци су Никиту прогласили за највећег лажова и жале Настасју што мора да кува боршч свакога дана...

Нико не зна докле ће све то трајати.

МАГЛА ПОД ПАЗУХОМ

Док је отључавао врата, детаљи су се један по један, уредно, не реметећи ток радње, показивали, помажући причи да почне. Кључ је био (и сигурно последњи у свету) од брушеног тисовог дрвета. О његовој величини може само да се нагађа, знајући да је тежио око пет килограма, без ланца. Није био предвиђен за ношење око врата. Не. Јер свештеници кључеве своје цркве, оне којој служе, носе око струка. Пре него што је тај струк виђен (а иначе је тако обичан да се о њему ништа нема рећи) показао се, значи, један човек у мантији, једна строга црква што од улаза до олтара броји три корака. А ипак је иза њега било свечано, чак и живо, бајковито и непознато. Тако је прича започета.

Гледао је у земљу док је кључ пребирао по брави, док је говорио: ипак, то је истина. Ја овде радим. Чудно. Дечаци из црк-веног хора нису о његовом деловању мислили као о служби. Зами-шљали су да он не мора да хода, да је увек тамо где највише жели да буде, чим му се то учини потребним. Они који нису учили науке у школи мислили су да је он, док држи мису у недељно јутро, у исто време и у свом винограду, негујући грождје, и ко зна где још. Чинило им се да он не пије воду, да му она никад не цури с рубова усана. Ипак, "Плата је редовна. Само рад са папирима не волим. Плаћање рачуна. Преписку..."

Зашкрипала су. И нека. Црквени обреди би вероватно изгубили веродостојност, чак вредност, ако црквена врата не би шкрипала.

Да ли је видео да је пролеће напољу и да је стао снег?

Не окрећући се ни узгред, прекрстивши се овлаш, пожурио је напред, обраћајући се госту тек по уласку у канцеларију. Силно би се дечаци разочарали да су знали за њено постојање, да јој нису врата прикривена иконама. Јер је била тако безлична, да се више ни једна реч о њој не може рећи.

Међутим, детаљи су се и даље, ненаметљиво, један по један јављали, помажући причу. Тако су бројанице у његовој руци биле потпуно нове. Неупотребљене. Испод леве мишке носио је једва при-метну књижицу, која је клизила назад. "Ви бисте на пут?" најзад рече посетиоцу пустивши га да остане позади. Ко да то не би свако. "Ви бисте на такав пут који никад неће пресећи себе самог? И знате га већ. Кажете да се нећете вратити. Тражите наћи ћете - али тек кад окренете главу на другу страну. Добро." Ходао је, јако, јако брзо, ка зидовима. "Тражите благослов - добићете га - ако више никад не сретнете свештеника који ће вас исповедити. Зар идете у паганске земље? Не. Добро. Добро. Тамо ничег нема. Добићете га. С посвећеним вином и мирисом моштију светог Амброзија. Дао бих вам себе самог, али не могу. Не верујете? Знаш. Нека. Нека. И то је добро. И то је вера."

Његова одсутност постала је страшна у том тренутку, начин на који је пролио по себи воду и вино, тај мирис који је мрзео, бућ алкохола, неспретно муцање молитве. Имао је говорну ману. Ретко је показивао, углавном кад је био збуњен. Отац Алесандро пожурио је с благословом, овлаш се прекрстио и брзо затворио врата двапут безуспешно покушавајући да дубоко уздахне. Сам је остао и спокојан.

Али. Али, прича се морала довршити, морала се помоћи оним што се могло видети. И да је неко погледао, видео би, сигурно би видео, да је свештеник погнуте главе у цркву ушао сам, из ње сам изашао, не срећући никога, никоме се не обећавајући. Путник? Гост?

Нико. То је његов добри дух бежао од њега, тамо, тамо куда смо сви хтели. Тамо где ћемо сви стићи.